

Ваню, Ради и Колю, като видяха че Галю вече се е спрълъ и ги чака, избѣгаха при него. Оставиха дѣда Еня. Знаеха: безъ да го молятъ, той ще имъ донесе току-що изпечени, още топли, орѣхови ядки. И ще напълни джебчетата на кжситѣ имъ панталонки.

Ваню — най-голѣмиятъ — едва достигаше подъ главата на Галя. Хващаше го за юздата, потъркваше врата му и го повеждаше. Ради, съ помощта на дѣда Еня, се качваше върху широкия гърбъ на коня. Хващаше се здраво за каишитѣ и завикваше: „Дий Галчо! Кара-ай!“ А малкиятъ Колю биваше намѣстенъ отъ стареца върху дървения дебелъ прѣтъ, съ който се въртѣше камъка. Отъ тамъ той командваше всички.

Вече сж готови. Дѣдо Еню напълни джебоветѣ имъ съ орѣхи и тѣ задѣвкаха и замлѣскаха отъ сладостъ. Всѣки си зае мѣстото. Галю сега се почувствува твърде гордъ. Като че ли стана по-едъръ, изпъна краката си, издигна глава и дългата му тъмна грива се разтърси по дебелия вратъ. Очитѣ му свѣтнаха по-силно, и въ тѣхъ загорѣ голѣмата радостъ, която му създаваха малкитѣ желанни гости. И червенитѣ гладки косми по тѣлото му станаха по-свѣтли. Галю бѣше щастливъ. Постоянно самъ, въртящъ се равномерно по безкрѣния крѣгъ, забравенъ даже и отъ дѣда Еня, който се залисваше около пещъта, Галю не можеше да не се радва на тия палавци. И той и старецътъ — двама затворници въ полутъмната схлупена работилница — ги обичаха и често се затжжваха, ако нѣкой пѣтъ не ги посетѣха.

Малкиятъ Колю, възседналъ и прегърналъ дървото, най-после извика:

— Хайде-е-е!

И тръгнаха. Ваню води Галя, а Ради се притиска на гърба му. Галю пристѣпва бавно и тържествено.